

CiU i PP reforcen la seva aliança en política econòmica

ERC s'oposa als pressupostos de la «Catalunya de peatge»

El Parlament de Catalunya entra en la recta final de l'aprovació dels darrers pressupostos de la Generalitat d'aquesta legislatura, que situen el seu deute en uns 2 bilions de pessetes, com a conseqüència del mal finançament pactat repetidament per CiU amb els governs del PSOE i del PP, i també per la mala gestió d'una administració autonòmica que ha perpetuat els mals «tics» de la burocràcia espanyola, sumats a una utilització propagandística dels recursos públics.

Amb l'escenificació d'un nou tira-i-afluixa electoralista entre CiU i PP a Madrid primer i al Parlament de Catalunya després, Pujol no només ha tornat a gaudir d'una còmoda majoria parlamentària per aprovar els pressupostos, sinó que a més ha tornat a tapar mediàticament un debat sobre la gestió del seu govern —com ja va fer-ho amb el debat de política general—

anunciant just el dia abans de la votació de les esmenes a la totalitat, les línies mestres de la proposta de CiU per al nou sistema de finançament; un anunci que aprofità a bastament el conseller Artur Mas per desviar tant com va ser possible les crítiques per tal de presentar un futur ple de solucions als problemes mal reconeguts del present.

Josep Huguet intervenint en un ple al Parlament de Catalunya.

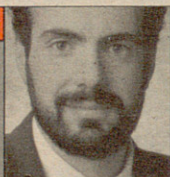
Així, el 24 de novembre, ERC, IC, PSC i el Grup mixt defensaren les seves respectives esmenes a la totalitat al projecte de pressupostos que responen, segons el diputat Josep Huguet, a un model

de «**dependència política i econòmica que consolida la Catalunya de peatge**», ja que la baixa inversió pública en sectors com la sanitat, les obres viàries o l'ensenyament fa que ens trobem amb →

opinió

Joan Ridao

president del Consell Nacional

Ara sí que toca

Precisament ara que el Govern del PP es mostra disposat a traspasar al País Basc la competència per convocar referèndums, els vots i la miopia política de CiU i PSC acaben de frustrar una iniciativa d'ERC al Parlament perquè la Generalitat pugui convocar aquest tipus de consultes populars, sobre qüestions d'especial transcendència social com els peatges, el finançament o la sanitat d'una banda, però també per plantejar obertament el dret a l'autodeterminació, vorejant l'actual marc constitucional o provocant directament el conflicte jurídic constitucional; com en el cas del Quebec, on aquest tipus de plebiscits, per bé que s'ajusten al dret internacional, no tenen cap ti-

pus de reconeixement legal però resulten d'inqüestionable acceptació social i es troben sancionats favorablement per una recent sentència de la Cort Suprema del Canadà.

Una vegada més, els dos partits majoritaris han badat i desaprofitat una oportunitat immillorable per augmentar el poder polític de Catalunya i, de pas, han donat ales als qui insinuen que les cartes que el PP està disposat a jugar amb certa intel·ligència política en el procés de pacificació d'Euskadi, inclosa la reforma de la Constitució, no són bones per a nosaltres. Per si això fos poc, en aquest cas, CiU ha deixat clar, en públic i en privat, que ara no toca, que malgrat votar fa poc a favor de reiterar

retòricament el dret de Catalunya a l'autodeterminació, no creu oportú ni sotmetre aquest dret a consulta entre la ciutadania ni gastar un gram de pólvora per plantejar la possibilitat de disposar d'un instrument de democràcia directa i participativa com el referèndum. Al seu torn, el PSC, dirigint-se als descons d'ERC, ha subratllat que la proposta és «una bona idea», però que si el que es vol és convocar un referèndum d'autodeterminació, que no es compta amb ells. Tot plegat, com va afirmar Carod-Rovira durant el debat parlamentari, sembla com si uns i altres tinguessin por que es convoqués un referèndum per l'autodeterminació i prosperés.

Una demostració més, doncs,

que la dreta i l'esquerra que han protagonitzat la transició són incapaces de liderar ara una nova etapa per a aquest país. Que els inflamats verbalismes i declaracions nacionalistes dels uns i el sucursalisme ideològic i l'acomplexament nacional dels altres, són la causa que estem perdent el tren de la Història; són en l'origen de la renúncia a unes possibilitats polítiques i legals que aviat tindrà el País Basc i que avui ja tenen la majoria d'estats, però també alguns àmbits territorials inferiors com les regions italianes, daneses o portugueses, per una banda; i per l'altra, les mateixes que disposen de seleccions esportives nacionals: Illes Fèroe, Escòcia o Gal·les.